

Sygn. akt IV CZ 13/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący)
SSN Krzysztof Pietrzykowski
SSA Janusz Kaspryszyn (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 12 września 2013 r., sygn. akt XVI Ca [...]
w sprawie z powództwa B. R. S.
przeciwko M. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 kwietnia 2016 r.,
zażalenia powódki
na postanowienie Sądu Okręgowego w G.
z dnia 26 października 2015 r., sygn. akt XVI Wsc [...]

- I. uchyla zaskarżone postanowienie w zakresie punktu 1,**
- II. odrzuca zażalenie, o ile dotyczy rozstrzygnięcia zawartego
w punkcie 2 postanowienia.**

UZASADNIENIE

B. R. S., reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, złożyła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia - wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 12 ..

Postanowieniem z dnia 26 października 2015 r. Sąd Okręgowy w G. odrzucił skargę powódki.

Zażalenie na postanowienie z dnia 26 października 2015 r. złożyła powódka.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 zaskarżonego postanowienia nie podlega zaskarżeniu zażaleniem do Sądu Najwyższego (vide: art. 394¹ § 1¹ i § 2 k.p.c.). Dlatego też na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w punkcie II postanowienia.

Odnosząc się do zaskarżonego postanowienia o odrzuceniu skargi kasacyjnej (pkt 1) należy przede wszystkim zauważyć, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje przymus adwokacko-radcowski, obejmujący również postępowanie o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 87¹ § 1 k.p.c.). Do skargi dołączono dokument pełnomocnictwa udzielonego radcy prawnemu opatrzony nieczytelnym podpisem, z którego to dokumentu wynikało, że udzieliła go B. R. S.. Sąd Okręgowy zobowiązał pełnomocnika skarżącej do przedłożenia (w terminie 7 dni pod rygorem uznania braku umocowania i odrzucenia skargi) pełnomocnictwa procesowego, z którego będzie wynikało jego umocowanie do reprezentowania B. R. S. przed Sądem Najwyższym. W odpowiedzi na to zobowiązanie pełnomocnik skarżącej ponownie przedłożył pełnomocnictwo, w którym wskazano jako osobę mocodawcy B. R. S., zaznaczając w piśmie przewodnim, że przedkłada pełnomocnictwo B. R. S.. W ocenie Sądu Okręgowego wezwanie nie zostało wykonane w sposób umożliwiający stwierdzenie, że brak należytego umocowania pełnomocnika do działania został uzupełniony.

W orzecznictwie prezentowany jest trafny pogląd, że nieprecyzyjne wezwanie do uzupełnienia braków formalnych środka odwoławczego skutkuje tym, że nie może nastąpić jego odrzucenie wskutek niewykonania tego wezwania (por. postanowienie SN z 24.01.2005 r. III UZ 20/04, OSNP 2005, nr 16, poz. 258). Takie samo stanowisko należy przyjąć w przypadku zarządzenia wzywającego do usunięcia braków należytego umocowania pełnomocnika - niezależnie, czy kierowane jest do samej strony, czy jej profesjonalnego pełnomocnika. Zarządzenie powinno być precyzyjne i jasne, nie może natomiast być dwuznaczne i powodować wątpliwości co do przedmiotu wezwania oraz rygorów grożących w razie niezastosowania się do jego treści (por. postanowienie SN z 17.03.2003 r. I PZ 158/02, OSNP wkładka 2003, nr 15, poz. 4).

Wspomniane wezwanie pełnomocnika skarżącej do uzupełnienia braków nie spełniało wskazanego wymagania. W wezwaniu tym nie zostały podane w sposób precyzyjny warunki, jakim powinien odpowiadać żądany dokument pełnomocnictwa. Nie wskazano bowiem, że w przedłożonym dokumencie widnieje nazwisko *R. S.*, a nie *R. S.*. Tymczasem brak było jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że między stroną skarżącą a osobą podpisującą pełnomocnictwo nie zachodzi tożsamość podmiotowa. Wręcz przeciwnie błąd literowy w pierwszym członie wypisanego w pełnomocnictwie podpisu mocodawcy nazwiska (przy zbieżności imienia i drugiego członu nazwiska, podaniu adresu skarżącej) wskazywał na oczywistą omyłkę osoby przygotowującej dokument pełnomocnictwa. Jeżeli jednak w tej sytuacji Sąd Okręgowy miał wątpliwości co do osoby, która udzieliła radcy prawnemu pełnomocnictwa, to winien był wyjaśnić te wątpliwości poprzez dokładne wskazanie w wezwaniu zakresu obowiązku nałożonego na pełnomocnika, z zaznaczeniem, dlaczego przedłożone pełnomocnictwo nie zostało w tej konkretnej sytuacji, uznane za prawidłowe lub zostało uznane za budzące wątpliwości sądu drugiej instancji. Dodatkowo tylko należy zauważyć, że sama nieczytelność podpisu mocodawcy nie wpływa na ważność udzielonego pełnomocnictwa.

Skoro więc postępowanie w celu usunięcia braku należytego umocowania pełnomocnika wdrożone zostało z przytoczonym uchybieniem, niewykonanie tego zarządzenia nie mogło doprowadzić do odrzucenia skargi o stwierdzenie

niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z uwagi na brak pełnomocnictwa dla radcy prawnego skarżącej.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w punkcie I postanowienia.

aj